

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. M.,** zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2015, čj. CPR-38990-3/ČJ-2015-930310-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2015, čj. 78 A 33/2015-17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím nevyhověla podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, žádosti žalobce, a ze zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) jej nepropustila.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou krajský soud zamítl s odůvodněním, dle něhož podmínky v ZZC, ve kterých zajištění žalobce probíhá, neshledal - na rozdíl od žalobního tvrzení – v rozporu požadavky plynoucími z čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Krajský soud konstatoval, že úrovní materiálních podmínek se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala v dostatečném rozsahu. Zdravotní péče se cizincům v případě potřeby poskytuje bezodkladně a poskytování právních služeb cizincům ze strany převážně nevládních organizací je činěno plně v režii těchto subjektů s tím, že žalovaná v poskytování právních služeb nijak nebrání. Ve vztahu k námitkám o nedostatečné velikosti a uzpůsobení prostoru v ZZC, který žalobce obývá, žalovaná trefně zmínila, že žalobce poukazoval na podmínky v ZZC B.-J., zatímco v době vydání napadeného rozhodnutí byl přemístěn do ZZC D., vůči němuž již žádné konkrétní námitky nevznesl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], kterou konkrétně shledával v „*porušení čl. 5 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zejména tím, že materiální podmínky v zařízení pro zajištění cizinců, ve kterých probíhá zajištění žalobce, neodpovídají požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 1 a čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva*“. Kasační stížností tedy pouze rámcově zopakoval tvrzení obsažená v žalobě. Podrobnější argumentaci, ač k ní vyzván, stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu nepředložil.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se námitkami uvedenými v kasační stížnosti zabývala ve správním řízení, vypořádala je svým rozhodnutím a reagovala na ně i svým stanoviskem k žalobě.

IV. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a to osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a řádně zastoupenou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost obsahuje též – byť v minimálním rozsahu – konkrétní specifikaci důvodu, pro který stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud žádné pochybení v řízení před krajským soudem či v jeho rozhodnutí neshledal. Krajský soud řádně přezkoumal napadené rozhodnutí

pokračování

žalované a opodstatněně došel k závěru, že materiální podmínky, ve kterých zajištění žalobce probíhá, nebyly v rozporu s požadavky čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z nich plynoucí judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Hodnocením úrovně těchto podmínek se dostatečně zabýval jak krajský soud, tak žalovaná ve svém rozhodnutí (srov. str. 3 a 4 rozhodnutí žalované). Odůvodnění stěžovaného rozsudku též plně odpovídá požadavkům zákonnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[9] Kasační námitka uplatněná stěžovatelem nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele byla proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu